

паэзія

пісні

Уладзімір Сыцяпан

...веру – ёсьць слова
каханьня мацнейшыя...

Агонь і вада

Жонцы сваёй прысьвячаю...

Камнем кіньце ў мяне...
Галінку квітнеючай сылівы
зламаў.

(З японской паэзии)

А каму яшчэ –
мог у далонях несьці
кветку, як птушку?

I неба сваё
табе аддаю. Бяры
назаўсёды.

Бачыш, нават ён –
ружовы гладыёлус,
табе зайдросыць.

Ты – водар віна.
Я – водар кавы. Разам –
смак пацалунку.

Вяргіні прынёс...
З думкай, што вартых цябе –
кветак ня бачыў.

Пад парасонам
счавацца ад усіх... I
цалаваць цябе.

I ў сорак шэсьць
з радасцю згадваю ноч –
першую з тысяч.

Замружым вочы...
Кінемся у абдымкі...
Пра ўсё забудзем...

Як птушка з небам
звязаны насы души
нябачнай ніткай.

Піў цябе ўсю ноч,
а раніцай ізноў –
ненатоленасць.

Дзе насы души
вандруюць ноччу, скажы?
Рука ў руцэ.

Чуйныя пальцы
твае – шукаю, лаўлю...
моўчкі целау.

Пра што б ні думаў
да цябе вяртаюся –
зачарараваны.

Заместа кветкі
ліст вільготна-залаты
прынёс дамоў.

Сіняе мора...
Жоўты пясок... Твой съмех...
О, мары, мары!

Перад съвітаньнем
ты ўсьміхнулася ў съне –
амаль шчасльва.

Голас твой, водар...
Засталіся ў пакоі...
Дакранаюся.

Гляджу на цябе
не нагляджуся: ні ў дзень,
ні ноччу ў снах.

Агонь і вада,
слова, літара, неба...
Ты – кніга мая!

Кароткая ноч...
Твая рука мае сны
аберагае.

За цыгарэту
доўгую споведź маю
выслушаў бомж.

Веру – ёсьць слова
каханьня мацнейшыя...
Табе прашапчу.

Каму, як ня ім –
гарадскім птахам, ведаць
смак адзіноты.

Горка, мне горка...
Ты съпяваць перастала,
пад ногі глядзіш.

Як тое пёрка
дзіўнай птушкі – нясу
цябе ў далонях.

Ведай, ты мая –
съляза апошняя, сон...
Зынікну ў табе.

Травень-кастрычнік 2004